

δίνουνε ή αγάπη μου κι ό πόθος μου ό ίδιος. Θα τό ήθελα, γιατί νά μου πούνε, γιά νά τους άποκριθώ σάν πού πρέπει και σάν πού τάξιζοινε. Όσοσο δέ θέλω μέ κανέναν τρώτο νά τους έρθη ποτές ύποψία γιά τή γραμμιά μας. Άφτό είναι τό μόνο πού δέ θέλω. Τό σημερινό μου τοῦτο θά τό πάω άδριο ή Φρόσω πού διάνεθι στό θουνό, γιατί έγώ δέν πιστέβω νά τό κατορθώσω. Άς διη και τήνομά σου στόν πλίκω, δέν πειράζει, Κωστή μου. Άφτή δέ λέει τίποτα. Θα τής παραγγείλω μάλιστα νά μὴν κοιτάξη τί γράφει ό πλίκος — και δέ θά κοιτάξη. Τέτοις είναι. Άχ! δέ μοιάζει μέ τους άλλους.

Άς τάφήσουμε, άς τάφήσουμε άφτιά, και τί μās μέλει; Σ' αγαπώ τόσο και τόσο, φίλε μου έσύ! Θα ποθεύω σιγά σιγά νά σου τό ψιθυρίσω, νά σ' έχω και νά σ' άγκαλιάζω σάν παιδάκι μου, νά σε φάω μέ τή φιλία μου και μέ τή χάδια μου. Φουσκώνει στήν καρδιά μου ή αγάπη μου, σάν τό θουνό. Άχ! Κωστή μου, μαρτύριο στόν κόσμο δέν είναι, σου τόχίζομαι, πού νά μὴν τό πόφερα, μόνο και μόνο γιά νά σε ξαναδιώ μιά στερνή φουά, γιά νά σμίγαν τή χείλια μας, ή άνάσα μας, ή ζωή μας. Φουχτό κανείς έτοι νά πεδιάνη, δέν μπορείς νά φανταστής έσύ τέτοιο πρῶμα. Γιατί, γιατί νά μὴ σ' άφήσω νάρθης, σάν μπορούσες; Σάν είμεστα εκεί άπάνω, είτανε βολετό άκόμη νά γίνη. Άδύνατο σήμερα — και γιά νά σου τό λέω και γιά νά σου τό ξαναλέω έγώ πώς είναι άδύνατο, έγώ πού ό φοβερός ό πόθος μέ βασανίζει, τή μάτια σου νά διώ τάγαπημένα τή φωνή σου νάκούσω, γιά νά σου τό λέω, πρέπει νά είναι αλήθεια. Έσύ μὴ βασανίζεσαι. Είτανε τής τύχης μου έτσι νά υποφέρω. Και τή βλογώ τήν τύχη μου. μ' όλη της τήν άσπλαχνία, τή βλογώ, άφού από σένα αγαπήθηκα και σ' αγαπήσα έσένα. Τί μέθη πού είναι, κανείς έσένα νά σ' αγαπῇ! Οί άλλοι, όλοι τους άφτοι, άπορούνε, γιατί δέν μπορούνε νά σε γνωρίσουνε. Μονάχη έγώ στόν κόσμο, φίλε σε καταγνώρισα, μονάχη έφτασα ίσαμε τή πύλινά τή πόρτα τής ώρας σου τής ψυχής και τοῦ νοῦ σου τοῦ φοβεροῦ. Και γιά τί πρῶμα ποτές μπόρεσα νά ζουλέψω τους άλλους; Και ποίος μπορεί νά σ' αγαπήσε όπως σ' αγαπήσα έγώ; Και μπορώ μάλιστα νά τό πῶ; ποιά γυναίκα ποτές αγαπήθηκε από σένα όπως έσύ μ' αγαπήσες, όπως θά μ' αγαπήσης άκόμη κατόπι από τό θάνατό μου; "Οχι. "χι. δέ θά μέ ξεχάσης, αγαπημένε. Άφτή πιά τή φουά, θέλω άπατή μου νά προσέξω, άπατή μου θά φυλάξω τήν καρδιά σου, γιά νά μὴ λάξη ποτές κι άλλη καμιά μέ διώξη από τή θέση, πού είναι πιά γιά πάντα δική μου, από τήν καρδιά σου. Τό νιώθω, πώς τή στιγμή που ή ψυχή μου φύγη, τή στερνή μου τήν ώρα. ΘΑ ΘΕΛΗΣΩ μέ τόση δύναμη και μέ τόση μπόρεση, πού τό θάμα θά τελεστή και πού ή ψυχή μου θά μπη μέσα στήν ψυχή σου; Έτσι θά σμίξουμε γιά τούς αιώνας. "Οχι! Κωστή μου, λατρεία μου, τί μέθη οίράνια πού θά είναι τότες γιά μās, πού δέ σμίξαμε ζωντανοι και πού θά είμαστε πάντα μαζί, πεθαμμένοι. Μου φαίνεται πώς σήμερα σ' αγαπώ παραπάνω άπ' ό τι σ' αγαπήσα ποτέ μου.

Πώς, μά πώς σ' αγαπῶ! "Ηθελα, όχι τό γραμμα μου άφτό νά σου στείλω, μά νά σου στείλω τήν ψυχή μου μέσα, όλη σου τή Μύρω σου νά σου τήν δώσω, γιά πάντα σου νά τήν έχης.

Σήμερα τάπνεμα, στίς τρεις περίπου, ή Φρόσω

ή καμένη πού, άφτόν κατέθηκε από τή Δράκω, όλο μέ νοιάζεται και όλο έρχεται νά μου κάνη συντροφιά, ήρθε πάλι, ίσα ίσα τήν ώρα όπου έτοιμαζόμουνε νά σου γράψω, κάθησε, μάλιστα έμεινε κάμποσο. "Η κακόμοιρη! Τήν άφίνα και μιλούσε, μιλούσε. Μά σε δεβαιώνω πώς δέν άκουγα λέξη άπ' όσα μου έλεγε· σά νανούρισμα μου έρχότανε ή φωνή της, και μου άρέσει νά τήν άφίνω νά λέη και νά λέη, δίχως έγώ νά προσέχω και καλά.

(Στάλλω φύλλο τελειώνει)

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ

Μέ μισοκλεισμένα άκόμη βλέφαρα, βαρειά από τή γλυκά του ύπνου, ψάχνει νά μαντέψει μέσ από τή κατεβασμένα παρατετάσματα πού χρωματίζουνε σ' έν άπαλό μισόφωτο τήν άτμόσφαιρα τής ήσυχής καμαρούλας της, αν είναι πρῶτ, αν ξημέρωσε, ή μὴ τό δειλινό μαρτυράει τοῦ βραδιοῦ τό προμήνυμα. Κι άνασηκώνοντας άργά και νυσταγμένα τό ξανθό της κεφάλι, ρήχνει τή μάτια της πρὸς τό παράθυρο. Σκέψ, φωτάκια, χαριτωμένα σχήματα πολύχρωμα ζωγραφίζονται στο άκαθόριστο φόντο τής κουρτίνας, πού άνάκληρα κάπια πνοή άρροσάλλει. Και τεντώνοντας μέ τεμπελιά τάλασάστρινα μπράτσα της, πού άθελα ξεσκαπάζουν κάποιες μυστικές καμπύλες, άφίνει νά κοινοστεί ένα ήδονικό χασμουρητό.

Παράζει, σε μιά πολυθρόνα, ρηχμένη ή ρὸς άτλαξένια κολομπίνα, μέ τους μαρμαμένους μενεξέδες, άκόμη καρφωμένους στο στήθος, τό ένα μεταξωτό γοβάκι γυρισμένο άνάποδα κ' ή βελουδένια μικρή μάσκα κρεμασμένη στο πόμολο τής πόρτας, μ' ένζ άδιάρατο μειδίαμα ειρωνεύεις, τής ζωντανεύουν τήν τρελή χτεσινή βραδιά τής άποκριάς.

Κι όλα κείνα τή μυριόχρωμα κομφοτί, πού σά βενετσιάνικο μωσαϊκό τοῦ ώραίου παλιού καιροῦ στολίζουνε τό πάτωμα, τής διηγούνται άθῶα και γελαστά γιά τό χτεσινό στρόβιλό τους και τήν όρμη τής τρέλας πού τή μέθησε σ' άντίκρυσμα τής όμορφιάς της. Γι αυτό πολλά άκόμη πύλινά και τσαχπίνικα κρύφτηκαν μέσ στο μυρωμένο κόρφο της και ρούφηξαν όλη τή νύχτα, χωρίς νάν τό πάρει είδηση, μιά κρύφια ήδονή.

Άλλα πάλι μεپردέρτηκαν στο πυκνά ξανθά μαλλάκια της, κ' ήπιαν και μέθησαν άπ' τό μυστικό άρωμα ένός παραμυθένιου δάσους, ως στίς αλγής τό ξύπνημα.

Σάν κάτι νά μάντεψε αὐτή τή στιγμή από τό σιγανό τους κρυφομίλημα, κατέβασε, λές, ντροπισμένη τή μακριά της βλέφαρα και χαμογέλασε. Κι όλα κείνα τή ποικιλόχρωμα χαρτάκια πήραν ζωή και κίνηση, γίνηκαν πεταλούδες, λούλουδα, άρώματα, και ζωντάνεψαν έναν κόσμο χαράς, γλεντιού, ευτυχίας και πέρασαν από μπροστά της χίλιων ειδών μάσκες, ντόμινα περρότοι, κολομπίνες, γέλια, πηδήματα, τραγούδια, πειράγματα, όλα λουσμένα σε μιά πλημμύρα από φώς, σε όργια από χρώματα, σε μεθήσι, σε νιάτα, σε ζωή.

Κι άντήχησε σταυτιά της μιά λικνιστική μουσική, πού, γιά κάμποσην ώρα, χτές βράδι, τή νανούρισε στήν άγκαλιά ένός λευκού μεταξωτοῦ περρότου.

Μιάτῶα προσπάθησε νά τόν μαντέψει, τόν άγνωστο λευκό χορευτή, από τήν πρώτη στιγμή πού τήν πλησίασε, ψιθυρίζοντας της πώς τή γνωρίζει από τή

λάβψη τῶν ματιῶν της, ἀπὸ τὸ μικρὸ της στοματάκι πὺν μοιάζει ἀνοιξιὰτικο μπουμπουκι, ἀπὸ τίς χρυσαφένιες τοῦρες τῶν μαλλιών της, πὺν χαρούμενα παγνιδίζουν μὲ τίς φωτοσκιάσεις το-μετώπου της. Καὶ τὴν ἄφησε νὰ νιώσει πὺς εἶναι κι αὐτὸς ἕνας θαυμαστής της, ἴσως ὁ θερμότερος. Ἐκείνη τοῦδωσε τὸ χέρι μ' εὐχαρίστηση, κι αὐτὸς ἀπόδωσε κεῖ ἕνα ἀπαλὸ κι ἀτέλειωτο φίλημα. Τὰ μάτια της ἀνήσυχτα προσπαθοῦσαν νὰ συλλάβουνε κάτι ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ ἱσπότη πὺν χρυβόταν κάτω ἀπὸ τὸ μυστήριό της μάσκας, μ' ἀνώφελα, καὶ τὴν καρδιά της πίεζε μὴ ἀμίλητη ἀγωνία, ἀπὸ κείνες πὺν ἐρμηνεύονται καλῆτερα σ' ἕνα εὐγλωττο τῶν ματιῶν ἐρώτημα.

Σὰν ἀπὸ μὴ ἀκατανίκητη δύναμη σπρωγμένοι, δρέθηκαν στὸ γενικὸ στρόβιλο τῶν ζευγαριῶν καὶ ξεχάστηκαν ἐκεῖ, λιχνιζόμενοι στῶν ἤχων τὰ μηνύματα. Κι ὅσο χόρευαν, κι ὅσο στροβιλίζαν, ἕνα ἀόρατο χέρι διάγραφε πᾶνον ἀπ' τὸ κεφάλι τοὺς κύκλους φωτερῶς, καὶ τοὺς ὀάντιζε μὲ ροδόφυλλα λευκά, αἰθέρια σὰν τῆς αὔρας τὰ φιλήματα, πὺν ἀπάλαιαν τὸν ἄγερὸ γύρω τοὺς καὶ μιλοῦσανε γιὰ κάποιες μακρινές χρυαυγές στὴ χώρα τοῦ Ὀνείρου. Καὶ μὲς στὴ ζάλη τοῦ Ἄγνωστο οἱ ἀναπνοές τοὺς ἔκριναν τὸ ἄρωμα τῆς νύχτης τοὺς.

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὴν ὥρα, πὺν τὰ μάτια της τὸν ἀναίρουσαν ἀνεπτόμωνα στὸ ἀληθινὸν. τὸν εἶδε ξαφνικὰ σ' ἕνα θεωρεῖο μέσα, σ' ἕνα ὑποκείμετο ἀπὸ δημοφῆς φωτερὰ φανταχτερές, καὶ τῆς φάνηκε πὺς τοὺς μιλοῦσε γι αὐτὴν, δείχνοντάς τοὺς μ' ἐπιμονὴ τὴν τριανταφυλλένια κάτω κολομπίνα. Καὶ καθὼς κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα μάτσο μενεξέδες, ἀπὸ τὸ φίλησε κοιτάζοντά την, τῆς τὸ πέταξε μὲ ὀρμὴ στὸ στήθος της ἀπάνω. Τ' ἄρπαξε μὲ τρελὴ χαρὰ καὶ τὸ κάρφωσε στὴν καρδιά της, ἀπὸ στρογγυλὰ τὸ κοίταξε, κ' ἐνίωσε νανοίγεται μὲς στὴν ψυχὴ της ἕνα μαγικὸ θεόρυτο περβόλι, σὰν αὐτὰ πὺν λέν τὰ παραμύθια, κ' εἶδε θαμπωμένη ἀπὸ εὐτυχία ἕνα ροδόλευκο μεταξωτὸ ζευγάρι νὰ χάνεται ἀγκυλιωμένο πίσω ἀπὸ κάποια μυστοπάγια ἀντισμένα.

Ἦταν ὀνειρο... γιατί μόλις ξύπνησε, ἐκεῖνος εἶχε φύγει, χάθηκε, πλίνθοντας μαζί του, ἢ ἀκολουθώντας, ποῖος ξαίρει πὺς, τίς ὥρες τοῦ θεωρεῖου μὲ τίς φανταχτερές χτενιστές πὺν εἶτανε ἑωτικά ντιμένες. Ἄλλη μὴ φορὰ κοίταξε παντοῦ, μὰ ποὺθενὰ δὲν εἶτανε κείνος!

Κι ὅλα γύρω ἐρήμωσαν, κι ὅλα γύρω παγώσανε... Μόλις ἄρχισε νανοίγει ἕνας παράδεισος, πίσω ἀπὸ ἕνα ἄγνωστο μυστήριό. μὴν ἄχαρη μοῖρα μὲ φόρεμα ἀποκριῶς, ἔκλεισε τίς θύρες του διαστεγὰ καὶ χαϊρέκακα.

Κ' οἱ μαρμαίμενοι μενεξέδες νοσταλγικὰ σκίφανε τὸ κεφάλι τοὺς καὶ σιγνὰ, μὲ φόβο, μολογᾶνε τὴν ἀνθρώπινη ἀτυχία, πὺν ἡ μάσκα δημιούργησε, καὶ θὰ θελαν, καθὼς σιγότερα κρυφομιλοῦν, νὰ ζοῦσαν καὶ νὰ πέθαιναν σὲ χώρες ἄγνωστες κι ἀληθινές, πὺν δὲν ἱπάρχουν μάσκες κι οὔτε ἀνθρώποι νὰ τίς φοροῦνε. Ὅσο εἶν' ἀμίλητος, τόσο βαθὺς κι ὁ πόνος τοὺς. Μὰ καθοῦνται κεῖ πὺν τοὺς κάρφωσε, ποῖος ξαίρει ποῖα κακάβωλη μοῖρα, στὸ στήθος τῆς ριχμένης στὴν πολυθρόνα κολομπίνας, καὶ στοῖκα περμμένου τῆ στιγ-

μὴ τῆς καταδίκης, πὺν θὰ ποδοπατηθοῦνε στὸ δρόμο, δταν πὰ κάθε τοὺς ἄρωμα θάνα ξεψυχισμένο.

Καὶ τὰ πυκνὰ βλέφαρα ἐκείνης κοιτάζοντας στὸ κενό, θυδίζουνται ὕστερ' ἀπὸ τοῦ Ὀνείρου τὸ πέλαιο, σὲ μὴς ἀμίλητης λύπης τὸ τραγικὸ μυστήριό! Κι ὅλα γύρω της σωπαίνουν, καὶ μὲς' ἀπὸ τὰ κατεδασμένα παραπετάσματα ἡ μέρα χαϊδευτικὰ μαλακώνει τοὺς ὀδινουῶς τόνους τῆς μεταξωτῆς πονεμένης κολομπίνας, πὺν παρακολουθεῖ σκεπτικὴ τὸ φευγαλέο ὄραμα τοῦ λευκοῦ ὄνειρεμένου περρῶτου....

Κρεμασμένη πάντα στὸ πόμολο τῆς πόρτας ἡ μικρὴ θελουδένια μάσκα, εἰρωνικὰ χαμογελαῖ κάτω ἀπὸ τὰ δειανὰ μάτια της...

22.2.921

ΑΘΗΝΑ Α. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

Ἀθήνα 26 Ἀπριλίου 1921

Ἀγαπητέ μου Νουμά,

Πληροφόρησε, παρακαλῶ, τὸν ἀξιόλογο συνεργάτη σου Γιάννη Καραγιάννη, πὺς δὲ σκέφτηκα ποτὲ νὰποκηρέξω παλιὰ λόγια μου. Μήτ' κ' ἔχω πάλε φόβο νὰλλάξω, σὲ μελλούμενες ὥρες, τὰ σημερινά. Ἐπειὰ εἶχα πάντα τὴν εὐτυχία νὰ θυνοῦμαι πὺς ὁ θεὸς μᾶς ζωντανέψῃ, τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν προή του. Βεβαίως λοιπὸν τὸ φίλο σου, πὺς δ,τι γράφω, ἔπαιε κι ἂν ἰδῶρα, ἡ γέννησε, ἄμεσα εἴτε ἔμμεσα, ἀληθινὴ ἀγάπη γιὰ τὸν ἀνθρώπο καὶ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη τύχη. Θὰ τὸ νοιώθει αὐτὸ σίγουρα κι ὁ ἴδιος. Ἀλλ'ὼς δὲν μποροῦσε νὰδινε τόσο σημασία στὰ παλιὰ μου ἐκείνα γραφίματα. Ἔτσι, δικαίωμα του πὰ νὰ τὰρέσει καλύτερα δ,τι σκέφτηκα δεκοχτὸ χρονῶν παιδί, παρὰ δ,τι νοιώθω τριανταδὺ χρονῶν ἄντρας. Μονάχα ἂς μὴν ξεγνῶ, πὺς κι ὁ ἄντρας ἀπ' τὸ παιδί ἐκεῖνο πλάστηκε. Τοῦ τὸ θυμίζω, γιατί ἂν ἔξερε νὰ διαδᾶζει κι δ,τι γράφω σήμερα, θὰ τὸδλεπε μόνος του.

Γιὰ τὴ δική σου σημείωση — ὄχι! δὲ χολιάζω. Σὲ ξέρω ἴμιο. Μὰ σ' ἄρεσει σιγνὰ νὰ χωρατεῖς. Ἀγῶς ἄλλη σέση. Γιὰ τὸ γούστο μόνω. Δὲν πειράζει λοιπὸν. Χωράτενε. Ἀπὸ χωρατὰ παίρνω,

Συμπάθα με πὺν περιαντολόγησα. Μὰ ὀλοτελα δικὸ μου γταίξιμο δὲν εἶναι. Μποροῦσε ἕνας ἀγῶνας ἄμα ὁ πόθος τῆς ἀλήθειας τὸν κενῶ, νὰ στέκεται σὲ ἐπίπεδο ἀνηλότερο. Ὅχι νὰ σὲ κάνει νὰ σιγαίνεσαι τὴν ἀπολογία σου, ἄμα σὲ καλεῖ νὰπολογηθεῖς. Καὶ νὰπολογηθεῖς γιατί; Ἐπειδὴ, ἔπειτα ἀπὸ καιροῦς καὶ χρόνια, δὲν ἀκολουθεῖς τίς πρώτες σκέψεις πὺν ἔκανες, νὰ ἀγῶς μῆνες, σὴν ποιοτητοποίησης μὲ τὸ σοσιαλισμὸ, σὲ ἡλικία δεκοχτὸ χρονῶν!

Μὲ φιλικὸ χαῖρετισμὸ

ΦΩΤΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΣΗΜ. τοῦ ΝΟΥΜΑ. — Ὡστόσο ξεχνάει ὁ ἀγαπητὸς Φῶτος πὺς τότε, πὺν εἶτανε δεκοχτὸ χρονῶν, εἶχε τὴν ἀπαίτηση νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε ἐμεῖς πὺν εἶχαμε, φεῦ! περάσει τότε τὰ τριανταδυό. Καὶ μᾶς κάκιζε μάλιστα πὺν δὲν τὸν ἀκολουθοῦσαμε στὰ σοσιαλιστικά του σπῆρ.